

качани, а четвъртият вседвичарт, владѣтелятъ на воденицата, Димчо Дерменджията, не тукашент, а дошелъ вѣждѣ отъ къмъ Кърѣзъ-Клиссе. Въ него се вѣдяха лири макаръ той рѣдко и да седѣше на воденицата; него го не вѣждаха въ града, но той знаеше всичко, каквото се върши тамъ. Запитиѣ всѣкога отиваха при него да пиятъ ракия, а агитѣ, като отиваха съ вучетата на ловъ въ Балканскиѣ гори и ярове, отъ неговиѣтъ стѣвъ си запалваха чебупитѣ и цигаритѣ. Съ агитѣ ловджии и съ запитиѣ, за безопасностъ, той живуваше добрѣ, а тѣ му разказваха което знаяха и чуваха. Всички считаха Димча за отличенъ человекъ. Мюфтията много го обичаше, и веднѣжъ едвѣмъ не прокълва кадия, защото той наричалъ Димча *тавукчия* — кокошаринъ. *Тавукчията* при хайдутина е сжшото, което е шакала при лева въ вѣмѣ на лѣвъ. Мюфтията казвалъ: „Димчо за тога е мигъръ *тавукчия*, защото и на кокошката вѣмѣ да стори зло“.

Причината за тази кавга била слѣдующата. Прѣди вѣколко години султанската поща носила голѣма сума злато отъ Едерне въ Рушукъ, и по пътя била разграбена. Цѣлийтъ градъ рикалъ че сбирѣтъ е направенъ по заповѣдта на каймакамина (мютесарифлаци и вилаети тогава още вѣмаше), видѣли даже какъ донесли нему паритѣ въ кѣщи, дѣто бгли събрани на съвѣщание партизанитѣ на Каймакамина. Димчо, който знаелъ всичко, почувлъ тойзи слухъ, отишалъ съ донесение при каймакамина и, по обичая на райтѣ, донесалъ му подарѣкъ едно шише вѣкаква си огненна ракия. Огъ мжотия приятно е человекъ да са пийне. Въ сжшата нощъ каймакамина се прѣселилъ въ вѣчностъ. Разбойницитѣ не се намѣрили и прѣслагали за тѣхъ да спомѣнуватъ, а ограбениѣ пари събрали съ цѣлий санджакъ, въ видѣ на глоба. Кадията, безъ да обръща внимание на слѣдствието, все смѣсвалъ името на Димчо, и веднѣжъ, отъ нетърпѣние, прогълвилъ: той е *тавукчия*. Но тойзи прѣкоръ не прѣминалъ прѣвъ прагѣтъ на неговиѣ домъ, поради което и Дерменджията не прѣкрѣстили на *тавукчия*, а го наричали, както и прѣди, Дерменджи Димчо, или воденичарина.